

tægter og foretage Skridt, ved hvilke vi kunde bidrage til at sikre os de engelske Forbrugeres, det engelske Folks Sympati, og jeg tror, at et meget vigtigt Skridt i denne Henseende vil være en Reduktion af vore Toldsatser. Der er nedsat en Toldkommission, og af den venter man sig store Ting. Den er nedsat med Rigsdagens Billigelse, og der er ikke stet noget Angreb paa den. Der er kun fremkommet Anke over, at der er indsat 4 stemmeberettigede Embedsmænd i Kommissionen. Det er heller ikke heldigt, at Funktionarismen faar en saa fremragende Plads ved alle mulige Lejligheder. Selvfølgelig er det meget gavnligt og nyttigt, at man har dygtige Embedsmænd, til hvilke Rigsdagens Medlemmer kunne henvende sig om Oplysninger. Men det er ikke heldigt, at de 4 Embedsmænd træde ind i en Kommission, hvor de sidde som vistnok ledende og ret myndige Medlemmer. Hvad der hidtil er stet i Kommissionen, have vi jo set gennem Bladene. Man har foretaget Undersøgelser om den indenlandske Industri — det kan være meget gode Oplysninger, som fremkomme der igennem. Man har sat sig ind i vor hjemlige Industris Produktion og Priser, men jeg mener ganske vist, at skal der kunne uddrages en fornuftig Slutning der af, saa kan man ikke nøjes med at se paa den danske Industri, men det er absolut nødvendigt at anstille Sammenligning med Udlandets. Har man saa set, hvad der produceres i Udlandet, og til hvilke Priser det produceres, saa kommer det Tidspunkt, da man kan gøre Sammenligninger og se, hvorledes den danske Industri staar, hvorvidt den er fulgt med Fremskridtene, og om den har Priser, der staa i rimeligt Forhold til Udlandets. Det, der tilsigtes her hjemme fra den Side, som jeg tilhører, paa Toldlovens Omraade, er jo ikke en Toldrevolution. Det har man mange Gange beskylt os for, men det har aldrig været ønsket eller udtalt af os. Det, vi ønske, er en fornuftig Reform, og jeg tror i Grunden, at selv meget konservative Medlemmer af dette og det andet Ting udmærket godt kunne slutte sig til vore Ønsker og Fordringer. Vi sige nemlig: lad os beholde af det bestaaende, hvad der er godt, og søge at komme til Enighed om det, der er tvivlsomt, men lad os hurtigt muligt fjerne os af med det, der bitterlig er galt. Hvad er det, der er bitterlig galt? Det er bitterlig galt, at man gennem Toldloven giver enkelte Privatmænd Lejlighed til at opkræve Skatter, til i Ly af Toldloven at berige sig paa hele Samfundets Bekostning. Under mine Ønsker med Toldloven stødte jeg engang paa en amerikansk Højesteretsdom.

Der blev i Gaar her i Salen talt om „gylde Ord“, og jeg ser, at her er meget Guld rundtom i Salen, en saadan gylde Dom vilde da være udmærket paa sin Plads her. Den løb paa, at naar en Regering med den ene Haand tager Pengene fra Folket og med den anden Haand giver de Pengene, den har taget, til favoriserede Individuer for at opbygge private Formuer og fremhjælpe private Entrepriser, saa mister denne Handling ikke Karakteren af en Plyndring, fordi den udføres under legale Former og benævnes Toldbeskyttelse. Det slog mig, at der er megen Sandhed deri. Man har beskylt særlig mig — og det glæder mig, at jeg faar Lejlighed til her at imødegaa det, — for, at jeg skulde være en meget rød Frihandelsmand. Jeg vil benytte denne Lejlighed til at erklære, at de Principper, jeg og mine Venner have gjort os til Talsmænd for, er de, som vort Aarhundredes mest intelligente Statsmænd og vore mest intelligente Nationaløkonomer have støttet. Det var først, da vi sit en Regering, der vedtog Provisorier, at der ogsaa kom et Omslag paa Toldlovens Omraade. Jeg mener derfor, at vi have i Virkeligheden Ret til at sige, at det er de konservative Interesser, vi forsvare. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 2den Valgkreds (Klausen) nævnte i Gaar Rangskatten og udtalte det Ønske, at den maatte blive afføstet. Jeg vil ikke stemme for en saadan Afføstelse; men der er ganske vist Ulemper, der staa i Forbindelse med Rangten, og som det kan være heldigt en Gang at paatale. Det er muligt, at det er stet tidligere, men det kan ikke staa, at det bliver gjentaget. Der var en Gang en fransk Adelsdame, en Hertuginde, der talte med den franske Konge om en Adelsmand, der havde ført et letvindigt Liv og nu laa for Døden, og om hvem Præsterne sagde, at han aldrig kom i Himmerig. Da denne Dame nu talte med Kongen, sagde hun: Jeg tror nu alligevel, Deres Majestæt, at Vorherre vil betænke sig to Gange, inden han fordømmer en Mand af hans Rang. Nu vil man maaske sige: Ja, det er en Udtalelse af en forskruet Kvinde, hun har haft et borneret Livssyn, og der ligger ikke meget i det; men det er ingenlunde Tilfældet. Denne Udtalelse hviler paa et Livssyn, der staa i den mest levende Berøring med det virkelige Liv, ikke blot som vi kende det i vore Dage, men som vi have kendt det i Aartusinder. Det er den samme Opfattelse, som i Virkeligheden gør sig gældende daglig — det vide vi alle sammen — et Lovbrud fra oven bliver enten tiet ihjel eller tilsløret, eller det bliver